

Aquest 8 de març pel dret a una vida digna fem #vaga feminista!

Fa pocs dies escoltava a la cua d'una botiga dir a una dona que no entenia de què anava tot això de la vaga feminista, ni a què venien tantes queixes quan dedicar-se a la cura de la gent que s'estima és la cosa més bonica del món i que ara semblava que ser mestressa de casa era una cosa dolenta de la qual calia avergonyir-se. He considerat oportú fer en aquest article un petit homenatge a aquelles dones, que com aquesta, han dedicat o dediquen gran part de la seua vida a la cura dels altres, una tasca imprescindible per a la societat, però menystinguda. És des del feminisme que volem dignificar aquestes tasques, sense oblidar però que la seua imposició a les dones implica múltiples desigualtats. Aquesta vaga és precisament per defensar els drets de les dones treballadores, de totes elles; les que treballem a casa, les que treballem fora de casa i les que treballem a tots dos llocs a l'hora.

Les tasques que les dones hem fet històricament i continuem fent són imprescindibles per al funcionament de la societat, de fet sense elles la societat trontollaria tota ella. El problema és que malgrat la seua absoluta necessitat no són ni reconegudes socialment ni retribuïdes econòmicament. Les dones que dediquen la seua vida a les tasques de la cura, malgrat tenir un jornada infinita, malgrat treballar caps de setmana i no tenir vacances, no reben cap sou ni prestació social. No tenen dret a la cotització, ni baixes ni jubilació. A més a més, les tasques de la cura dificulten molt l'opció de participar en l'àmbit públic on s'hi troba el poder i la presa de decisions. En conclusió, la tasca que socialment s'imposa a les dones és menystinguda i no té cap reconeixement social. Això, implícita i explícitament és un menyspreu cap a les dones. La desigualtat però, no ve només pel fet que les tasques de la cura no tinguen drets ni guanys sinó molt especialment, perquè aquestes tasques s'imposen a les dones pel simple fet de ser dones. Això fa que aquelles dones que treballen en el mercat laboral, la seua jornada continue quan arriben a casa, mantenint així múltiples càrregues i condemnant-les a una gran desigualtat d'oportunitats. El fet que socialment es continue imposant aquestes responsabilitats de manera gairebé exclusiva a les dones, condiona terriblement les nostres condicions laborals i de vida. Com que acostumem a ser nosaltres, les dones, les que assumim les cures dels i les malaltes, dels infants, gent gran... els nostres treballs acostumen a ser els temporals i per tant, els més precaris, i alhora, els prejudicis masculistes fa que tinguem més difícil accedir a llocs de treball amb més responsabilitats (més poder i millor pagats).

Una societat que imposa les càrregues de la cura de manera exclusiva a les dones és una societat que no respecta i que menysprea a les dones. Què pot sinó justificar que tota la nostra societat estiga organitzada sota aquest supòsit? Se'ns educa en valors i rols diferents perquè socialment se'ns destina tasques diferents. Les tasques socialment valorades són per als homes (desenvolupament professional; diners i poder) i per a les dones allò que no es valora (la cura dels altres; sense drets ni diners). Què justifica tanta desigualtat sinó un fort masculisme que continua considerant a la dona com a una ciutadana de segona classe? Aquest menyspreu no només afecta a les dones amb càrregues familiars, aquest menyspreu social ens afecta a totes i en tots els àmbits de la nostra vida; ho veiem als carrers on les dones som assetjades, a les relacions de parella on moltes són maltractades, ho veiem als mitjans de comunicació on som tractades com objectes sexuals, a l'escola on els llibres no tenen referents femenins, a les relacions sexuals on els homes continuen sense conèixer el cos de la dona, ho veiem en les dones lesbianes que són criticades i discriminades, ho veiem als esports...

24 hores sense cures fetes per dones, sense consumir, sense acudir als nostres llocs de treballs ni d'estudi, 24 hores de conscienciació i mobilització feminista perquè si no ens unim nosaltres, les dones, per lluitar pels nostres drets, no ho farà ningú. Cal lluitar perquè des de les institucions es facen polítiques que potencien la igualtat d'oportunitats, perquè es sociabilitzen les tasques de la cura, perquè les nostres escoles i instituts eduquen en els valors feministes, perquè les lleis per la igualtat d'oportunitats s'implanten i es doten dels pressupostos necessaris, perquè l'erradicació de la violència contra les dones siga una prioritat absoluta dedicant-li tots els recursos necessaris, perquè les empreses que discriminen siguen durament castigades, perquè els serveis públics siguen de qualitat... Cal lluitar al carrer, al treball, a casa, al llit ... Cal lluitar per nosaltres mateixes!

Núria Rodríguez, llicenciada en filosofia i militant de CUP Tortosa.